

Beestenboel

De Engelse Cocker Spaniel is een echte 'plukhond'

Lange oren, droevige blik, middelgroot en zéér eigenzinnig. Het zijn de typische kenmerken van de Engelse Cocker Spaniel, de hond waaraan Emil Peersman, administratief medewerker verslaglegging, zijn hart heeft verpand. Zijn liefde voor de soort heeft zelfs geleid tot de oprichting van een eigen kennel in 2003.

Emil, waarom de Engelse Cocker Spaniel?

Ik viel voor de blik. En natuurlijk het karakter. Ze zijn heel eigenzinnig, maar wel lief. Dat merk je ook op hondencursus; als ze iets niet willen, dan zetten ze je flink voor paal. Inmiddels hebben we er overigens vier. Ik ga iedere dag met ze langs de Maas wandelen in Leeuwen. Het zijn van oorsprong jachthonden. Je moet ze echt een flink stuk laten rennen, want er zit veel energie in die beestjes. Ik kan rustig twee uur met ze gaan lopen en dan ben ik moe, maar zij

kunnen makkelijk nog een uurtje, haha.

Je hebt zelfs een eigen kennel?

Ja, inderdaad. In eerste instantie hadden we twee Spaniels; Charlotte en Christie. Die hadden we bij een erkende fokker van dit ras gekocht en op een gegeven moment gingen we er shows mee lopen. Daardoor ontstond het idee om een eigen kennel op te richten. Mensen associëren een kennel vaak met kille, steriele hokken en zo, maar zo doen wij het niet. We hebben een kleine huiselijke kennel;

de honden leven gewoon bij ons in huis. Hierdoor raken ze maximaal gesocialiseerd en met die eigenschap profileren we ons ook als kennel.

Hoe gaat dat in z'n werk, het fokken?

Een maal per jaar komt er een nestje – het eerstvolgende rond mei/juni. De geboorte van de pups is een erg spannende en emotionele tijd voor ons. Zelf heb ik na de geboorte van het eerste nestje acht weken op de bank geslapen, vlak bij de pups! Als er een hele mooie hond tussenzit, dan hou-

den we die zelf en de rest verkopen we. Het moeilijkste voor ons is om te bepalen of de kopers wel geschikt zijn, want je geeft toch je 'kindjes' uit handen. Maar we krijgen er gelukkig wel steeds meer ervaring mee. Hoe dan ook: het blijft emotioneel zwaar als de pups naar hun nieuwe baasjes gaan.

Als kennel staan we al best goed bekend, ondanks dat we nog maar relatief kort bezig zijn. Onze kennel heet overigens Kemajills, een naam die is afgeleid van de namen van onze drie dochters; Kelly (12), Mandy (10) en Jill (4). Grappig detail: onze derde hond Marilyn is op dezelfde dag geboren als Jill. Het was wel erg toevallig toen de fokker op die dag belde en zei: 'Jullie pup is geboren'. In ieder geval bleek het een goed voorteken; hond Marilyn is nu onze stammoeder en haalt in shows steeds weer de beoordeling uitmuntend. Haar dochter, Anny-Jo, gaat vanaf dit jaar meedoen in het tentoonstellingscircuit.

Ik hoorde iets over een eigen hondentrimsalon?

Klopt. Die is ontstaan omdat we onze eigen honden ook altijd al showklaar maakten. De Engelse Cocker Spaniel

heeft een lange vacht, en moet minimaal vier keer per jaar een grote beurt krijgen. Veel werk, want per beurt ben je vier uur aan het plukken. Ja, je hoort het goed: plukken. Doet geen pijn hoor, het gebeurt vooral in de ruiperiode. Toen ik twee jaar geleden gedeeltelijk in de WAO terecht kwam, ben ik gaan nadenken over extra inkomsten. In die periode hebben we besloten om de garage om te bouwen tot hondentrimsalon. Mijn vrouw Dorotheë heeft vervolgens een speciale opleiding gevolgd zodat ze ook de vachtverzorging van andere honden kan doen. Sinds 2006 zijn we officieel open. We hebben nog nauwelijks reclame gemaakt, maar het loopt toch al goed. De klanten die we hebben, komen allemaal terug en die zorgen weer voor mond-op-mond reclame. Er zijn zelfs mensen die vier keer per jaar vanuit Zuid-Holland hiernaar toe komen voor de verzorging van hun hond.

Help je zelf ook mee met het showklaar maken van de honden?

Tot drie jaar terug wel, ja. Daarna heb ik reuma gekregen en hebben we de taakverdeling moeten veranderen. Mijn vrouw doet nu de vachtverzor-

ging en ik mag met de honden gaan pronken, haha. Onze dochters lopen trouwens ook shows, in de categorie 'junior-handling'. Dat is een aparte categorie voor kinderen. Het lopen van shows is heel leuk, maar wel vrij kostbaar, dus daarom doen we maar een paar shows per jaar. Of we vaak iets winnen? Nou, het gaat eigenlijk niet zozeer om de prijzen. Indirect is het doel toch eerder promotie van onze kennel. Veel mensen die een rashond willen kopen, komen naar zo'n show, want kopen bij een door de Raad van Beheer erkende kennel biedt meer garantie. Hoe de honden overkomen tijdens de shows zegt iets over onze kennel en ons als liefhebbers van deze soort. Zoals ik al zei: de honden die zijn geboren in onze kennel zijn maximaal gesocialiseerd. Omdat ze vanaf hun geboorte in huis leven, tussen de mensen, voelen ze zich veel vrijer dan een hond die pas na acht weken in huis komt. Die eerste weken zijn essentieel. Je merkt het ook aan onze puppies; helemaal gewend aan kinderen en huiselijke geluiden zoals stofzuiger en televisie. Wij vinden dat belangrijk, omdat de meeste honden uiteindelijk toch verkocht worden als 'huishond'.

Waar ligt voor jou de uitdaging als het om de kennel en de shows gaat?

Hmm. Moeilijk te zeggen. Je ziet mooie honden, en zelf wil je dan ook zulke honden. Dat is toch mijn eerste drijfveer denk ik. Verder vind ik het leuk om de ontwikkeling van de dieren te zien, we genieten echt van onze honden. En ik vind het belangrijk om mijn dochters respect voor dieren bij te brengen. Mijn droom is bovendien om ooit in Engeland shows te gaan lopen. Daar werk ik nu al naar toe. En mijn ultieme droom is om in Schotland te gaan wonen. Maar ja, dat is misschien nog iets te hoog gegrepen.

Meer weten? Kijk op www.kemajills.nl